

Der er efter min Mening her kun Tale om almindelig Samfundsretfærdighed. Her er ikke Tale om at begaa nogen ny Uret. Det er en Selvfølge, at man maa tage Hensyn til de nuværende Nyderes Ret, og at der maa træffes visse Forbehold, saa at ingen Personer komme til at lide Uret, men jeg mener, at der her er Tale om at give Nationen det tilbage som i Aarhundredernes Løb, i Enevældens Tid er ranet fra Folket; og det *kan* altsaa ske i Henhold til den Dokumentation og Undersøgelse, som i sin Tid har fundet Sted, og sikkert ogsaa i Henhold til en ny Undersøgelse som maatte blive rejst angaaende dette Spørgsmaal. I vor demokratiske Tid maa det i det hele taget være en Hovedopgave at afskaffe alle til Adel, Titler og Rang hørende Forrettigheder her i Landet.

Desuden findes der ogsaa adskillige andre Stiftelser og Klostre. De ere oprindelig oprettede til Fordel for almindelige fattige, syge og lidende — og jeg er vis paa, at de allerfleste af det høje Tings Medlemmer hver især, naar de tænke paa deres Hjemstavn, kende saadanne Klostre og Stiftelser — men Fundatserne for disse Anstalter ere efterhaanden i stor Mangfoldighed i Aarenes Løb blevne forandrede saaledes, at Klostrene og Stiftelserne have fraveget deres almindelige Øjemed. De ere paa en vis Maade blevne erobrede af Overklassen, og fra den Side bruger man nu i høj Grad, i alt Fald mange Steder, disse Stiftelser til at fodre og hjælpe sine Venner, medens de virkelige fattige, Arbejderne o. s. v. sjældent eller aldrig nyde godt af disse rige Anstalter. Og for disse Stiftelser og Klostre føres der en forfærdelig dyr Administration i Forhold til Mængden af de understøttede. Sagen er jo, at i den katolske Tid besørgede Kirken i væsentlig Grad Fattigplejen, men da ved Reformationen Kirkegodset blev konfiskeret af Staten, var der en Del af disse Kirkegodser og Klostre, der bleve lagte hen til Fordel for de fattige. De vare maaske ringe nok paa den Tid, men i Tidens Løb ere de voksede saaledes op, at de nu sidde inde med uhyre Værdier. Det er imidlertid umuligt at trænge gennem den Taage, det Mørke, som hviler over disse Stiftelser og Klostre omkring i Landet. Jeg har aldrig kunnet faa fat i noget Regnskab fra disse Stiftelser eller Klostre; jeg ved ikke, om det højtærede Ministerium modtager Indberetninger eller Regnskaber fra dem, eller om der overhovedet er nogen Kontrol med de store Værdier og Kapi-

taler, der anvendes paa denne Maade til at understøtte Folk her i Landet. Jeg vil i alt Fald sige, at de Udgifter, som Alderdomsloven koster os — denne Lov, om hvilken det ærede Medlem for Løvel sagde, at den kunde blive Spiren til en social Ulykke — ere forholdsvis smaa i Modsætning til de Værdier, de Kapitaler, som findes rundt omkring i Klostre og velgørende Stiftelser.

Jeg vil altsaa henstille til den paa-gældende Kommission angaaende Forsørgelsesvæsenet at undersøge hele denne Sag. Denne Kommission skal jo ordne hele vort Forsørgelsesvæsen, og jeg mener, det var meget naturligt, om den paa den Maade, det nu lader sig gøre, søger at trænge igennem det Mørke, der ruger over alle disse velgørende Forsørgelsesanstalter her i Landet, saa at der maaske kunde komme en eller anden Kombination i Stand, hvorved en Del af disse Midler i højere Grad end nu kunde komme de virkelige trængende her i Landet til gode. Jeg vil ogsaa henstille til den høje Regering, altsaa særlig til den højtærede Justitsminister, at udtale sig angaaende denne Side af Sagen. Altsaa ikke blot om Vallø og Vemmetofte Jomfruklostre, men ogsaa i Almindelighed angaaende Stiftelser og Klostre her i Landet vilde jeg sætte Pris paa at høre en Udtalelse fra den højtærede Justitsminister.

Endvidere har jeg nu første Gang, jeg taler her i Tinget, ligesom de fleste Repræsentanter nogle lokale Forhold, jeg gerne vil skænke en kort Omtale. Først da Jernbaneoverkørslerne ved Odense. Det er jo et gammelt Spørgsmaal, som ofte har været fremme her i Tinget. Disse Overkørsler ere snart blevne berømte her i Landet. Men det er en ganske naturlig Ting, at manovre i Odense sætter saa overordentlig stor Pris paa at faa disse Overkørselsforhold ordnede snarest muligt, idet i alt Fald en af Overkørslerne deler Byen i to Dele, saa at Trafikken fra den ene Del til den anden ofte er meget besværlig, og det er i hvert Tilfælde til Tider er livsfarligt at passere disse Overkørsler. Maa jeg nævne for det høje Ting, at Overkørslen ved Ruggaardsvej ikke er mindre end 125 Alen bred. Det er vel nok den bredeste Jernbaneoverkørsel, der findes her i Landet. Der passerer over disse Overkørsler ved Odense Station i Døgnet 47 planmæssige Tog. Endvidere kommer dertil ofte 9 Særtog. Det bliver i alt 56 Tog i Døgnet. Til Tider kan der endnu komme 8 Særtog til; saa at det bliver 64 Tog, der passere Ruggaards-Overkørslen i